

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

B. Alberti Doctoris Magni ex Ordine Prædicatorum Episcopi Ratisponensis De Adhærendo Deo Libellvs

**Johannes <de Castello>
Albertus <Magnus>**

Antverpiae, 1621

Cap. XXIX. De tribulatione quam sustinuerunt Fratres Prædicatores & Mirnores, & qualiter liberati sunt diuinitus ab illa; atque de visione mirabili ostensa de Alberto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44148

Etum Stanislaum Episcopum & martyrem Cracouiensem, qui vltra ducentos annos iacuit antequam canonizaretur. Et ideo non mirum quod Albertus hic venerabilis non sit canonizatus: possumus tamen veraciter dicere, quod ea quæ de ipso bona scribuntur, & in ista Legenda notantur, excellentiora sunt, quam multa quæ de variis Sanctis canonizatis leguntur: imò & plura sunt respectu illorum quæ de nonnullis Sanctis scribuntur. de quibus possemus hinc enumerare aliquos: sed transeundum est, quia comparationes odiosæ sunt.

CAPVT XXIX.

De tribulatione quam sustinuerunt Fratres Predicatores & Minores, & qualiter liberati sunt diuinitus ab illa; atque de visione mirabili ostensa de Alberto.

REVOLVTO autem tempore quo Albertus venerabilis Prouincialatus officium administrabat in Teutoniæ Prouincia, Coloniensi studio, quod secundum Ordinis morem semper Generale

K 4 nerale

nerale extitit, assignatur pro Lectore, in quo sicut prius Fratres moribus & scientia instrueret, vitæ sanctæ exempla omnibus præstabat abundè. Sed quia Deus omnipotens quos amat castigat ut in melius proficiant, tentationem perualidam Fratribus duorum Ordinum, videlicet Prædicatorum & Minorum, aduenire permisit illo in tempore: de qua Alberti merito proculdubiò & prærogatiua donorum liberati sunt, ut subsequens narratio & visio ostendunt, quæ nobis Frater Thomas Brabantinus, Auctor Libri Apum sæpè nominatus, fidei testimonio describit in hunc modum: *Quidam autem*, inquit ipse Frater Thomas in Libro Apum, *huius temporis Apostolica Sedis Antistes, cum litteras dedisset contra Præuilegia à seipso & suis Prædecessoribus quatuor Apostolicis obtenta duorum Ordinum, scilicet Prædicatorum & Minorum, eadem die paralyti percussus obmutuit, nec unquam postea conualuit aut surrexit; qui etiam à quodam sanctissimo viro extra muros urbis Romæ manifestissimè visus est mortuus dari sanctis Dei Dominico & Francisco indicandus: litteras verò datas*
Alexan-

Alexander successor ipsius consilio fratrum Cardinalium solemniter reuocauit. Quod utique necessarium fuit, cum certum erat quod si processum suum machinatio per predictas litteras habuisset, potentissimi Reges orbis, ut audire postea Papale mandatum, cum iuramento dixerunt sibi & Prelatorum & Clericorum secularium possessiones & redditus usurpasse, si dictos duos Ordines Apostolicus destruxisset. Huius crudelissimi edicti quatuor precipue Magistri fuerunt Parisiis incentores, qui simplicitatem Scholarium contra dictos Fratres feraliter concitarunt in tantum, ut nisi se piissimus ac deuotissimus Ludouicus Francorum Rex & frater eius piissimus Comes Pictonia Alfonsus murum pro Fratribus posuissent, abdicatos Fratres rebus & corporibus exterminassent. Hinc cum nihil aliud facere potuissent, litteras infamatorias plenas mendacis contra dictos Fratres per diuersa Regna miserunt, post has & Librum nefandissimum compilauerunt, qui sic incipit, Ecce videntes clamabunt. titulum habens, De periculis nouissimorum temporum; in quo spiritu vesano dictos duos Ordines destruere nitebantur. Qui liber qua-

liter citatis & vocatis ad Curiam & presentiam Summi Pontificis dictis Magistris damnatus sit & combustus non solum in ipsa Curia, sed & Parisiis coram Vniuersitatis multitudine copiosa, scire poterit qui Collationes & Disputationes legerit, precipue contra Magistros quatuor aduersarios, disputationesque Domini Hugonis Presbyteri Cardinalis Fratris Ordinis Predicatorum, Domini Richardi & Domini Gaietani, & aliorum Cardinalium plurimorum; necnon Allegationes venerabilis Patris Fratris Humberti Magistri Ordinis Predicatorum; sed & Fratris Bonaventurae Generalis Ministri Ordinis Fratrum Minorum, & maxime Magistri Alberti Fratris Ordinis Predicatorum, viri doctissimi, ad hoc specialiter à Domino Papa vocati, & aliorum Prælatorum disputationes prolixas habitas Anagninae coram multis; & in ipsis inuenire poterit rerum gestarum enucleatissimam veritatem. Quapropter iam dicti Magistri Fratrum aduersarij dignitatibus & beneficiis omnibus sunt priuati, donec iurarent reuocare Parisiis & in alijs ciuitatibus veracunde predicationis verbum, & quidquid contra dictorum Ordinum Fratres
impli-

implicitè vel explicitè enomniſent. Antequam autem venerabilis Albertus Curiam Romanam intraverat, Magister Wilhelmus præcipuus auctor tanti mali cum suis complicitibus miro modo Clerum Romanum necnon & populum in partem suæ perversitatis seduxerat multis verbis. Sed post præfatas Disputationes cum ad petitionem Domini Papæ & omnium Cardinalium ipse Magister Albertus Evangelium Ioannis totaliter & Epistolas Canonicas miro & inaudito modo supra omnem hominem exponendo legisset, cum tanto favore negotium Fratrum Predicatorum & Minorum terminatum est & conclusum, ut omnes inimici eorum obstupescerent & horrerent, & veritatis fautores summa pace conquiescerent & gauderent. Quid autem super hoc cuidam sancto viro, duobus annis antequam disceptatio fieret, ostensum est, in medium referamus. Venerat quidam Prepositus Ordinis Regularium de Bavaria ad Curiam Romanam pro negotijs quæ habebat. Una ergo die cum oraret in Ecclesia sancti Petri, in excessu mentis raptus, vidit ipsam Ecclesiam plenam serpentibus, quorum horribili sibilo non tantum Ecclesia, verum etiam

tota Roma replebatur: sicq; vir sanctus cum
 territus esset, vidit virum in habitu Ordinis
 Predicatorum Ecclesiam introeuntem;
 quem cum stuperet incognitum, dictum est
 ei responso divino, quoniam Albertus vo-
 caretur. Hunc ergo Fratrem dicti serpen-
 tes sibilis importunis aggressi, inuoluebant
 se pedibus eius & brachijs, pectori quoque
 ac totius corporis membris; de quorum
 medio se viriliter ac violenter excutiens,
 ascendit cathedram in qua sanctum Evan-
 gelium diebus solemnibus legi consuevit, &
 legit in ea Evangelium secundum Ioannem
 vsque ad illum locum, Verbum caro fa-
 ctum est, & habitauit in nobis; statimque
 serpentum sibilus conquieuit, serpentes
 fugati sunt, & pax reddita est vniuersis.
 Hac igitur quid significarent vir sanctus
 ignorans, in terram suam reuersus est, &
 sorori sue cuidam sancte reclusa quid sibi
 Roma reuelatum fuerat indicauit. Cui illa,
 vehementer exultans, Ecce, inquit, audiui
 quod ille Albertus qui tibi in visione forte
 monstratus est, nuper Comiti de Othen-
 heim prope terram istam locuturus adue-
 nit. Et Prepositus non modice gauisus in
 verbo, Vadam, inquit, & videbo quis sit;
 spero enim quod adhuc faciem eius ex di-
 eta

Et tibi visione cognoscam. Et hac dicens, properauit videre virum, & ex certissimis signis statura, faciei, coloris, & parua macula quam habebat sub palpebra, hominem recognouit. Indicauit ergo vir beatus dicto Magistro Fratri Alberto modum quem viderat visionis; sed neuter quid significare posset agnouit. Accidit autem postea ut facta dissensione inter vniuersitatem Cleri Parisiis & Fratres Ordinis Predicatorum atque Minorum, citatisque partibus coram Domino Papa, ipse Apostolicus Magistrum mandaret Albertum: antequam iter vellet arripere, experiri forsitan volens praefata visionis effectum. Nec eum fefellit, ut supra dictum est, facta enigmatica reuelationis veritas prophetalis; imò secundum ordinem ostensa rei omnia contigerunt. Haec omnia de verbo ad verbum ex Libro Apum praedicto.

Ex his praefatis colligimus, venerabilem Albertum non parui meriti apud Deum exillere, qui prophetica visione Deo reuelante cum sanctis Euangelistis meruit, uti potens opere & sermone, designari, dum malignantium serpentum se excutiendo è medio vires calcas, & quasi bene redolens vinea odore virtutum,

tutum, illorum præsentiam fugat, atque venenatos sibilos suo spiritu sedat, oves Christi à moribus demens mortiferis, securitatem insuper pacis omnibus optatam præbens. Quanto autem honore dignus sit, clarè rei gestæ series & diuina reuelatio aperiunt: quia licet plures magni dignitate, vt Cardinales; meritoque singulares, vt Hugo, Bonauentura, Humbertus, ac ceteri vnà cum Alberto obstiterunt in pugna pestiferis Magistris; oraculo tamen diuinitus dato, vni scilicet Alberto, tamquam principaliori, tam celebris adscribitur victoria. Cum Abraham enim magno patre expediti ad bellū procedunt vernaculi, sed patris excelsi merito quinque Regum cæditur exercitus: nec spoliolum copia cessisset vernaculis, si pater magnus Abraham absens fuisset prælio. Poterat nihilominus & hanc salubrem victoriam per Albertum Omnipotens non præmissa visione in sancta Ecclesia pro multorum salute operari; sed oraculo nos de Alberti merito & dignitate docere voluit, quatenus nobis eundem non tantum in virtutis proponeret speculum, sed & declararet.

ex merito existere patronum. Licet & aliud venerabilis Alberti in laudem ex ipsa visione notari posset non incongruè, videlicet, verum ipsum sui patris non tantùm habitu, sed & conuersatione esse heredem: vt sicut Patri Dominico & sibi sociato Francisco iudiciaria ob Apostolicam vitam in Pontificem data est potestas, ita Alberto Euangelicæ perfectionis zelatori in sæuientes vesano spiritu Magistros collata est præ ceteris superandi facultas. Nec mirum, cùm idem præfatus Auctor Libri Apum in eodem Libro dicat, cauendum esse summopere à detractiōe in filios Matris Christi, quos Fratres Prædicatores intelligit, ne iram patrocinantis & defendentis Virginis quis cum prædictis incurrat. Afirmat enim ipse idem Auctor, circa iam dictam visionem aduersarios præfatos Magistros sustinuisse confusionem, quia in Fratres Prædicatores iniustè sæuierunt; qui tunc specialissimam deuotionem ad Virginem Dei Genitricem habuerunt, de cuius patrocinio ex sua tribulatione sunt erepti. Decuit ergo, vt Virgo gloriosa & super benedicta Domina Maria,
Fra-

Fratrū Patrona singularis, dum hostes suorum filiorum perdere voluit, non nisi per Alberti Secretarij & Scribæ manū plagam tantæ confusionis eisdem inimicis inferret.

CAPVT XXX.

Qualiter disputauit Albertus contra VVilhelmum de sancto amore, & eius complices; & de gratia in labiis Alberti infusa diuino munere.

DE ipso autem Wilhelmo præfato infamatore Fratrum Prædicatorum Frater Iacobus de Zuzato Magister in Theologia Ordinis Prædicatorum ad Magistrum Ordinis in sua Chronica clariùs scribit in hunc modum: *Libellus, inquit, De periculis nouissimorum temporum, compositus à Magistro VVilhelmo de sancto amore, Canonico Belluacensi, damnatus & combustus est per Papam Alexandrum Quartum in Ecclesia Cathedrali Anagnina, tum propter hereses quas continebat, tum etiam propter hoc quòd contra Religiosos seditio-nem & scandala concitabat. Continebat enim*